

[Jens Peter Jensen.]

delse til erhvervslivet selv. De forskellige erhverv bør søge sammen i et større samarbejde, fordi intet led i erhvervslivet kan være sig selv nok. Der bør ikke opstilles kunstige modsætningsforhold mellem forskellige erhverv, og ingen bør søge at tilrane sig gunst på andres bekostning.

I det moderne samfund må der være et samspil mellem et frit erhvervsliv og samfundsmagten, og det er der heldigvis en voksende forståelse for. Erhvervsliv og samfundsmagt er ikke modstående poler.

Derfor er det også naturligt, at erhvervslivets organisationer fører forberedende forhandlinger med den til enhver tid siddende regering om en forestående erhvervslovgivning. Men jeg beder erhvervslivet være sig for at føre forhandlingerne så forpligtende og så langt frem, at det skaber vanskeligheder for folketingets forhandlinger og for de enkelte partiers politiske muligheder.

Dagmar Andreasen: Jeg vil også gerne sige tak til handelsministeren, fordi vi får denne debat, og jeg kan kun beklage, at så få af handelsministerens kollegaer har følt sig foranlediget til at være til stede.

Nu kan en situation jo beskrives på mange måder. Med udgangspunkt i handelsministerens redegørelse og de tal for produktionsfremgang, den indeholder, og det gode bytteforhold, Danmark har haft det sidste år, vil jeg nok udtrykke mig lidt anderledes, end handelsministeren gjorde.

Min version lyder: til trods for en stadig stigende produktion, til trods for det bedst tænkelige bytteforhold i 1972 er Danmarks økonomi stadig i uorden.

Den nuværende regering har ikke enansvaret for, at vi har haft underskud på betalingsbalancen siden 1960. Her i huset har man aldrig rigtig taget hensyn til, at når man satte forbruget i vejret igennem stigende offentligt forbrug og stigende overførsel af pengeindkomster, forudsatte det en ekstraordinær produktionsstigning, hvis der

stadig væk skulle være balance imellem produktion og forbrug.

Men den nuværende regering har enansvaret for, at selv om det blev skåret ud i pap i p-plan I i 1971, har regeringen fortsat en linje, der får de offentlige udgifter til at accelerere yderligere.

Vi skal nok være meget heldige, hvis vi igen oplever en situation, hvor det havde været så let at rette op på dette misforhold som den situation, vi har været inde i i det sidste års tid. Men den chance blev altså forpasset.

Ministeren pointerer i sin redegørelse, at regeringen ikke ønsker at tage afstand fra de væsentlige træk i de sidste 10 års udvikling i den offentlige sektor.

Ja men hvad er så de væsentlige træk? Ja, så vidt jeg kan se, er de væsentlige træk det, at vi har sat forbruget mere i vejret, end der var dækning for, og at det især er det offentlige forbrug og overførselsindkomsterne, der er sat i vejret. Men hvad kan det hjælpe, man har sympati for en udvikling? Sympati kan man jo ikke betale med. Og overholder man ikke visse økonomiske love, sker der det modsatte af det tilsigtede.

Det problem, der optager sindene mest i disse måneder ude på vore arbejdspladser, er skattetrykket, som simpelt hen er blevet menigmand for meget. Nu havde det jo sådan set ikke været så svært at forudse, at når både de offentligt ansattes lønninger og pengeoverførsler retter sig efter lønudviklingen på det private arbejdsmarked og lønudviklingen i den private sektor sker på basis af en øget effektivitet, så kommer vi ind i en situation, hvor skatterne stiger med en højere procent end lønnen. Teoretisk vil en sådan udvikling ende med, at skatten tager hele lønnen fra den gruppe, som andres indkomst justeres efter. Men i praksis har gruppen meldt fra, inden vi kom så vidt.

Den situation, som er beskrevet i budgetredegørelsen, kap. 5, stk. 2: at de erhvervsaktive fremover ikke får mulighed for at sætte forbruget i vejret, til trods for at de,